

hogy a közösségek a "jézusi" feltétlen elemet "sajátos" trinitológiával, krisztológiával, szótériológiával, spirituálitással, apostolkodással, karitással élük meg, mint pl. az indiai Teréz anya, a Foucoud-testvérek-nővérek módján, vagy a tanítványszerzés-nevelés azon módján, ahogyan például bokrunkban kialakult és tovább alakult stb.

A keresztyén kóktél közösségeként más és más, mert az imádság, a karitatív szolgálat és az ige-szolgálat erényei különbözőek nemcsak a különféle bokrokban, hanem még az egyetlen bokorhoz tartozó közösségekben is. Ezért aztán az egyes közösségek ezeket a nem feltétlen elemeket a maguk közösségére jellemző sajátos illemszabályokban bontják, pontosítják a maguk számára, s ezek természetesen közösségeként igen különbözőek lehetnek. Imádság, ige, karitás vonatkozásában egyaránt. Sőt, az idő tengelyén fejlődő-alakuló egyetlen konkrét közösség is változtathat a maga profilján: a korábnál nagyobb, ill. kisebb hangsúlyt adhat a maga keresztyén kóktélja egyik vagy másik elemének.

Mivel az imádság is, a szeretetszolgálat is, az ige-szolgálat is ezer és ezer féle lehet, ezért a szeretet fogalmából szükségképpen következik a pluralitás. Ha én igénylem magamnak, hogy mindezekben a bennem lévő Lélek hangjára hallgathassak, mert csak ezt tudom igazán csinálni, amivel lelkem legbelsejével azonosulni tudok, akkor ezt a másik ember a másik közösség esetében is természetesen és általam tiszteletben tartandó igénynek /"jog"/-nak kell tekintenem.

1.5. "Alternatív egyházrend"

Jézus Krisztus egyházának története azt mutatja, hogy a történet eddig lefolyt szakasza nemcsak a feltétlen feltételeket kívánta meg az egyházba tartozás feltételeként, hanem az azon túlmenőket is. Krisztológiai nézetkülönbségek következtében megszakadt a felfelé és lefelé menő információ-lánc pl. a monofiziták, a monotheléták, stb. és a Péter-utód között. A Péter-tiszt értelmezése körüli viták folytán megszakadt ez a lánc Kelet patriárchája /a keleti keresztyének/ és a Péter-utód /nyugati keresztyének/ között, s a közel ezeréves szakadás minapi ünnepélyes érvénytelenítése még távolról sem jelenti az információ-lánc teljes helyreállítását. Luthernek az egyházat eredeti szépségére visszaalakítani /reformálni/ akaró szubjektív jószándékainak római megrostálása folytán létrejött a nyugati keresztyénység több száz részre szakadása. Az ily módon keletiekre, nyugatiakra, protestánsokra szétszakadt keresztyénység e különélés folytán alternatív egyházrendeket dolgozott ki. Amíg az egység feltétlen feltételének tekintjük az alternatív egyházrendek megszűnését, addig nyilvánvalóan nem lehet szó az egység, a felfelé és lefelé menő információ-lánc, valamint az ennek nyomában kialakulható nagyobb látásbeli és akcióbeli egység helyreállításáról. Amíg egyetlen egyházrend a feltétele a római egyház egységének, azaz amíg egy egyházrend a maga minden elemét feltétlen elemnek tekinti, addig fenyeget annak a veszedelme, hogy a római egyház jelen egysége újabb szakadásokat szenved. A fentiekben

megrajzolt feltétlen feltételek olyanoknak látszanak számomra, amelyek Jézus egyházának identitását elegendően biztosítják. Ezért mindez a különbözőség, ami a feltétlen elemeken túl a közösségek autonómiájának a függvénye, tehát nem feltétlen elemek folytán adódó különbözőség, nem teszi lehetetlenné, hogy egység, információ-lánc, látás és cselekvésszerű közösség jöhessen létre akár a római egyházon belül, akár a római és a többi egyház között. Úgy gondolom, hogy a feltétlen feltételeknél többet kívánni meg bármely közösségtől, ellentétben van a jézusi szándékkal. Dogmatikai kérdésekben egy a misztériumokat leírni akaró teológiai iskola, morális kérdésekben egy a szeretet-elven túlmenő legalista pontosítás, istentiszteleti dolgokban egy kialakult hagyomány - nyilvánvalóan nem rakható reá kötelezőként egy más teológiai iskola, egy más jellegűen pontosító morális válaszrendszer, egy más liturgiai hagyomány képviselőire. Magával a szeretettel ellenkeznék, ha testvéreimtől megtagadnám annak a lehetőségét, hogy ragaszkodjanak ahhoz, amit igaznak, célravezetőnek, lelküket Istenhez-emelőnek élik meg. A Péter-tisztelet a különböző egyházak a szeretet elv alapján csak olyannak képesek elfogadni, amely a Jézustól hozott - s a fentiekben kifejtett, tehát különféle autonómiákat tiszteletben tartó - szeretet alapján áll.

(folytatjuk)

MESE-SAROK

DOMBI ZSUZSA

TÖRPÉK KÖZÖTT A LEGKISEBB

A törpék, ugye te is tudod, kedves olvasó, nagyon kicsikék. Rövid lábuk, rövid kezük van. Aprócska ruhát hordanak, s még apróbb cipőt. Egy valami nagy csak minden törpén, s az a szakálla. Élt a törpék között egy olyan, de olyan kicsi törpe, hogy ő még ezek között a kicsi emberek között is majdnem elveszett. Sokszor viccelődtek vele, hogy ő az igazi törpe, neki sikerült a legkisebbre nőni. Ilyenkor jókat nevetgéltek együtt. Amikor egyedül volt, akkor mindig szomorú volt. Nem azért, mert egyedül volt, hanem mert nem volt sem szakálla, sem haja. A szakáll és a haj minden törpe ősi dísz. Szakállukban hordják erejüket, hajukban pedig a bölcsességüket. Így senki nem csodálkozott azon, hogy Golyónak, ez volt a becsületes neve, kevés ereje, és kevés esze van. Pille, a törpe lány, egyszer meglátta, amint egy bokor tövében sírdogál, törölgeti könnyeit.

- Mi a baj - kérdezte együtt érzően - segíthetek?

- Ó, nem hiszem, hogy tudsz segíteni. Rajtam senki nem tud segíteni - válaszolta lehangoltan Golyó.

- Én úgy hallottam, hogy nincs az a nagy baj, amin Apóka, a legbölcsebb törpe ne tudna segíteni.

- Rajtam biztosan nem tud.

- Mi hát a gondod, bajod? Legalább mond el. Biztos megnyugszol tőle kicsit.

- Hát nem látod, nem tudod? Nem elég, hogy ilyen kicsi vagyok, ráadásul hajam sincs, szakállam sincs.

- De ezt mindenki tudja, látja. Téged így szeretünk.

- Igen szerettek, de én mégis okos, és erős szeretnék lenni. Úgy hasznára lennék törpe társaimnak. Most teljesen haszontalan törpe vagyok.

Megint sírva fakadt, azt se bánta, hogy Pille látja.

- Legalább próbáld meg, menj el Apókához! – bízta a kislány.

Addig mondogatta neki, hogy Apóka biztosan segít rajta, amíg egyszer elment az öreg törpéhez.

- No, mi járatban, te törpék legkisebbike? – érdeklődött Apóka.

- Kérlek szépen, segíts rajtam – válaszolt illedelmesen Golyó – szeretném, ha kinőne a szakállam és a hajam!

- Miért szeretnéd, hogy kinőjön a szakállad és a hajad? Nem vagy megelégedve a teremtő ízlésével? – szegezte neki a kérdést, közben szúrós, szigorú szemekkel figyelte.

- De, de meg vagyok elégedve – válaszolt megszeppenve a kicsi törpe.

- Hát akkor? Miért akarod, hogy más legyél, mint amilyen vagy?

- Nagyon szeretnék én is olyan hasznos törpe lenni, mint a többiek. De sem erőm nincs, sem eszem.

- Áhá, most már értem. Rendben van – mondta az öreg törpe – gyere vissza holnap, addig gondolkodok rajta, hogy segítek neked!

A kicsi törpe alig aludt valamit. Másnap már kora reggel ott volt Apókánál.

- Eldugtam valamit kinn a kertemben, amikor megtalálad, visszaadod, én cserébe adok neked erőt.

- Okosságot, bölcsességet is tudnál adni? Megteszek érte bármit, amit kívánsz – fogadkozott reménykedve Golyó.

- Hm... Nem is tudom... Talán... Holnap megmondom. Most az első feladattal foglalkozzál.

Golyó kiment a kertbe. Teljesen reménytelennek látszott, hogy ott bárki megtalálhat valamit. Olyan volt, mint egy őserdő. Mintha még soha, senki nem járt volna benne. Ezer féle gyom, sűrűn összenőve, a fák lombjára fonódva. Az egyszer biztos, hogy másképp nem leli meg, amit keres, csak ha először rendbe teszi az egészszet.

Akkor jutott eszébe, hogy azt sem tudja, mit kell keresnie. Bizonyára valami nem odaillő dolgot. Estig keményen dolgozott. Minden lépésnél figyelmesen körülnézett, hátha ráakad arra a bizonyos valamire.

Másnap reggel szintén korán megjelent Apókánál.

- Nem találtam eddig semmit.

- Türelem, türelem! Ne félj, amikor ott lesz az ideje, meglesz.

Talált egy szemüveget. Szalad, mutatja Apókának, de az öreg csak a fejét rázta.

- Ezt tavaly vesztettem el. Akkor még tudtam kertészkedni.

Talált egy kulcsot. Szalad, mutatja Apókának, de az öreg csak a fejét rázta.

- Ezt a szarka lopta el a minap. Most ülj le kicsit, pihenj. Adok neked addig egy kis olvasni valót.

Attól fogva Golyó keresgélt, és pihent felváltva.

Teltek, múltak a napok, de csak nem akadt semmi olyan a kezébe, amire Apóka azt mondta volna, ő dugta el. Már minden zezugot átforgatott, kőhalmokat összerakta, fákat megtisztította, szénát egyhelyre hordta.

Talált üres dobozkat, eltört pengéjű kést, fél pár cipőt, ágon lógó szalagot, és még sok mindent, amit az idő, és a szél Apóka segítségével ottfelejtettek.

Pihenések közben kiolvasott száz könyvet, ezer újságot. A törpelány, Pille, sűrűn meglátogatta, néha segített keresgélni. Eppen végére ért a kertnek, amikor nagy jajveszékésre lett figyelmes.

Beszaladt Apókához, s látja ám, hogy az öreg törpere rászakadt a háztető. Olyan régi volt már a gerenda, hogy nem bírta tovább a terhet, összetört. Golyó egyik kezével felemelte a tetőt, másikkal kihúzta Apókát. Ijedten vizsgálta, mi baja esett. Szerencsére, semmi.

- Jaj Apóka. Jól rám ijesztettél. Ha valami bajod lesz, ki fog neked erőt adni?

- Nem kell már neked erő, hiszen fél kézzel felemeltem a tetőt.

Golyó akkor döbönt meg. Tényleg. Hogy lehet ez?

- Mikor kaptam tőled? Észre sem vettem.

- Tőlem csak feladatot kaptál, az erődöt magadnak köszönheted.

- Bölcsességet is így fogsz adni?

- Neked nincs szükséged bölcsességre, aki szeret tanulni, az bölcs.

- Jó, jó, de én mindent szeretnék tudni!

- Senki nem tudhat mindent.

- Ne haragudj kedves Apóka, de akkor mi újság a szakállammal, és a hajammal?

- Nekem nagyon tetszik, hogy nem olyan vagy, mint a többi törpe – szólalt meg valaki a hátuk mögött.

Észre sem vették a komoly beszélgetés közben, hogy Pille megérkezett, s mindent hallott. Golyó örömeiben elpirult. Az, hogy erős és bölcs, nem okozott neki akkora boldogságot, mint a törpe lány kijelentése. Ott, azon nyomban megkérte, legyen a felesége. Igaz, hogy kicsi törpe volt Golyó, a törpék között is a legkisebb, mégis akkora lakodalmat rendeztek a számára, hogy óriás kondérba kellett az ünnepi ebédet készíteni, óriási tortákat kellett sütni, és óriási volt a zsvivaj.

Ha fülelsz, meghallod, mert még most is tart a mulatozás.